



Παναγιώτης Μαυροειδής

Γεμίσαμε από ενθουσιώδη Ζήτω! Χιλιάδες «πληγωμένοι» Έλληνες, βρέθηκαν να επευφημούν το ακροδεξιό, στρατοκρατικό, εθνικιστικό παραλήρημα του Φραγκούλη Φράγκου και άλλων θιασωτών και ομοϊδεατών του, με συνθήματα, όπως το **«Ζήτω το έθνος και ο στρατός!»**. Το τραγικό της υπόθεσης είναι πως επελέγησαν (υποτίθεται) από τους διοργανωτές ... μετριοπαθείς (!) ομιλητές κι όχι ακραία, ακροδεξιά στοιχεία. Με τούτα και με εκείνα βρέθηκαν ουκ ολίγοι, ενθουσιασμένοι ή αμήχανοι κάτω από τη σκέπη και την επικίνδυνη πολεμική ρητορική και εθνικιστική υστερία κάποιων επικίνδυνων στρατόκαυλων, πολεμοχαρών και ακραίων милитарιστών. Οι φασίστες της Χρυσής Αυγής, βουλευτές και στελέχη της ΝΔ, βουλευτές των ΑΝΕΛ και υπουργοί της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, το ΕΠΑΜ και άλλοι.

Αλλά και διάφοροι στην Αριστερά στέκονται έκθαμβοι απέναντι στο συλλαλητήριο, ενώ δε λείπουν κι αυτοί που φαντάζονται τον Φραγκούλη Φράγκο ως ένα νέο (έστω λίγο πιο δεξιό...) Τσάβες. Σε σημείωμα της ιστοσελίδας Iskra, που πρόσκειται στη ΛΑΕ, προβάλλεται ο ισχυρισμός: «Οι χιλιάδες, που συνέρρευσαν στη Θεσσαλονίκη, προσήλθαν κατά βάση με γνώσεις ανησυχίες και αγωνίες για την πατρίδα, για την εδαφική της ακεραιότητα, την ιστορία και τον πολιτισμό μας». Η Κωνσταντοπούλου της ΠΛΕΥΣΗΣ δηλώνει στο ίδιο μοτίβο: «Δεν εκχωρούμε πόντο από τα σύνορά μας, καμία διαπραγμάτευση για τη χρήση του όρου Μακεδονία μέχρι να αποκατασταθεί η δημοκρατία στη χώρα».

Η αυτοεκπληρούμενη προφητεία του «αλυτρωτισμού» των γειτόνων και του κινδύνου για την «εδαφική ακεραιότητα» της χώρας, σε όλο της το μεγαλείο... Ακόμη και το ΚΚΕ, που δεν ενδίδει στον εθνικιστικό πυρετό, είναι αιχμάλωτο αυτής της εθνικής συλλογιστικής. Είναι, άλλωστε, η Λιάνα Κανέλλη που δήλωνε πριν λίγα χρόνια για τον κ. Φραγκούλη πως «ελάχιστοι άνθρωποι τους αναγνωρίζεται ότι είναι ικανοί, αφοσιωμένοι και έντιμοι πατριώτες», ενώ τον χαρακτήριζε ως «μούσα του ελληνικού λαού».

Οι **συμβολισμοί** συμπυκνώνουν πάντα με αδιαπραγμάτευστο τρόπο την **ουσία**: ο **Φραγκούλης Φράγκος**, αυτός ο διαπρύσιος κήρυκας της εθνικής ενότητας και αντίστασης απέναντι στα Σκόπια και άλλους «διαβόλους» που θέλουν να μας καταπιούν, ήταν παράλληλα μαχητικός ΝΑϊνεκος, παραληρώντας υπέρ του ΝΑϊ στο **δημοψήφισμα του 2015** και της παραμονής σε ευρωζώνη και ΕΕ.

Βλέπετε, ο επιθετικός ιμπεριαλιστικός εθνικισμός των μεγάλων καπιταλιστικών χωρών δεν πιάνει ούτε μια χαρτωσιά μπροστά στους βδελυρούς «δαίμονες» της FYROM!

Η ΕΕ ακρωτηριάζει κοινωνικά και οικονομικά την εργαζόμενη πλειοψηφία στην Ελλάδα, όμως το «μέγα πάθος» προκαλείται από τους κινδύνους για την εδαφική ακεραιότητα της, από ένα πάμφτωχο, λιλιπούτειο κράτος, έρμαιο το ίδιο εθνικιστικών διαιρέσεων. Ούτε που περνάει από το μυαλό των αριστερο-δεξιών «Μακεδονομάχων» ότι, αν υπάρχει εκ των έξω (σιγά μη δουν τον εσωτερικό ελληνικό εθνικισμό...) ένας εθνικισμός που ήδη ανάβει φωτιές και πολέμους στην περιοχή, αυτός είναι ο **πλανηταρχικός εθνικισμός** των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ. Περί αυτού ούτε λόγος!

Αντίθετα, τα νταηλίκια για το όνομα της γειτονικής χώρας γίνονται με αντάλλαγμα την ένταξή της στο

NATO! Με συνοπτικές διαδικασίες, η γενικόλογη πατριωτική, εθνική, αντιμνημονιακή ενότητα δίνει τη θέση της στη ... σκέτη εθνική ενότητα. Τα μνημόνια καταπίνονται αμάσητα! Η λύση είναι, τελικά, να μπούμε **όλοι σε τριάδες και στη γραμμή** και να ενωθούμε στα **προστάγματα μιας στρατιωτικής σφυρίχτρας** και μάλιστα με ενθουσιασμό, αλαλάζοντας «**είναι τρελός ο στρατηγός**». Βουτηγμένοι στην κοινωνική μιζέρια, αλλά έμπλεοι εθνικής περηφάνιας!

Ω! Τι ωραία εικόνα! Τι ιστορική ευκαιρία να τσιρίζουν οι ΣΥΡΙΖΙΚΟΙ ευρώδουλοι και NATO-προσκυνημένοι «λαδοπόντικες» και «μάγειρες» των μνημονίων διάρκειας: **ΖΗΤΩ Ο ΤΣΙΠΡΑΣ!**: «Καλύτερα τα ευρωπαϊκά μνημόνια από τους στρατόκαυλους!».

Υπέροχα! Λύσσαξε η EPT, πιο πολύ κι από τα ακροδεξιά κανάλια, να προβάλλει το συλλαλητήριο.

Ο κάθε Φραγκούλης χορεύει, ωστόσο, πάνω σε ένα σεντόνι, του οποίου τη μια μεριά την κρατούν οι μεν και την άλλη οι δε. Από τη μια η ευρωπαϊκή μνημονιακή κόλαση και από την άλλη η δήθεν εθνική, λιτοδίαιτη, πολεμοχαρής αυτολοβοτόμηση μιας ολόκληρης κοινωνίας.

Το πιο τραγικό, ωστόσο, από τα «Ζήτω!» είναι εκείνο που δοξάζει την **απουσία**. Το να βλέπουν διάφοροι αριστερίζοντες «εθνικό μεγαλείο» σε αυτό το συλλαλητήριο (με ένα μοναδικό και μικρό ίσως προβληματάκι την έλλειψη κοινωνικού και αντιιμπεριαλιστικού πρόσημου σε αυτό), θυμίζει τον τρελό που ηγαίνει σε κηδεία και φωνάζει «πέντε-πέντε την ημέρα και εκατό την εβδομάδα»! **ΖΗΤΩ Η ΑΦΑΣΙΑ!**

Η παρουσία «χιλιάδων λαού» λειτουργεί ως φύλλο συκής για **δύο μεγάλες απουσίες** στην πολιτική ζωή κι αντιπαράθεση.

Η **πρώτη** αφορά την αδύναμη ταξική, εργατική οπτική στον περιλάλητο αντιμνημονιακό αγώνα. Είναι εντυπωσιακό το πώς, ενώ όλοι θυμούνται ότι υπάρχουν (και σωστά) μικρά, μεγάλα και μεσαία στρώματα και μικροί επιχειρηματίες που πλήττονται, χρειάζεσαι ειδική... αντισεχταριστική άδεια να μιλήσεις πρωτίστως για εργατική γενοκτονία και ανάγκη αντικαπιταλιστικής πάλης με στόχευση και στα ντόπια αφεντικά που κάνουν πάρτι. Ευτυχώς που συχνά πυκνά το θέτει ωμά ο ΣΕΒ!

Η **δεύτερη** εκκωφαντική απουσία αφορά τον αντιιμπεριαλιστικό αντί-ΕΕ αγώνα. Δεν εννοούμε τα παραμύθια «Όλοι οι Έλληνες μαζί ενάντια στους Γερμανάρδες και τους ξένους», αλλά τον διπλό αντικαπιταλιστικό αγώνα που αντιπροσωπεύει ο εργατικός αντιιμπεριαλισμός ενάντια στην ΕΕ και το NATO. **Αφενός** γιατί είναι οικονομικά και πολιτικά στρατιωτικά όργανα των ηγεμονικών καπιταλιστικών χωρών. Και **αφετέρου** διότι αυτοί οι οργανισμοί, ακριβώς εξαιτίας της ανισομετρίας στην καπιταλιστική ανάπτυξη, σε χώρες δεύτερης και τρίτης ταχύτητας, όπως η Ελλάδα, βάζουν ακόμη πιο βαθιά το μαχαίρι σε βάρος της εργαζόμενης πλειοψηφίας. **ΖΗΤΩ Η ΑΠΟΥΣΙΑ**, λοιπόν!

Μας φαίνεται, αλήθεια, παράξενο που ο ΣΥΡΙΖΑ κατάπτε τόσο εύκολα όχι μόνο το θέμα της ρήξης με την ΕΕ αλλά και αυτό της εξόδου από το NATO; Ωστόσο, δεν θα έπρεπε να μας φαίνεται έτσι, αν είχαμε συνείδηση αυτών των καθοριστικών απουσιών στη συζήτηση και στην πράξη της ελληνικής Αριστεράς.

Για άλλη μια φορά, η πραγματικότητα του ιδεολογικού συσχετισμού που διαμορφώνεται διαχρονικά και ιστορικά, προβάλλει ως **πολιτικός αντικειμενικός παράγοντας** που θέτει τα σκληρά του όρια στην παρέμβαση της κομμουνιστικής Αριστεράς. Όποιος επιμένει ακόμη να αντιλαμβάνεται τα παραπάνω ως άκαιρους ιδεολογισμούς, ας μην τρέχει παράλληλα να μιλήσει εύκολα για πατριδοκάπηλο εθνικισμό χωρίς συνείδηση των πολιτικών ευθυνών για αυτά τα φαινόμενα.

Σε μια εποχή σαν τη δική μας που το **κοινωνικό ζήτημα** έρχεται σε πρώτο πλάνο και πάντα από τη σκοπιά του «ανασκολοπισμού» της εργατικής τάξης τόσο στην Ελλάδα όσο και σε όλο τον κόσμο, αλίμονο αν η Αριστερά περιμένει να σωθεί με ρηχές αναφορές στην εθνική ανεξαρτησία, την παραγωγική ανασυγκρότηση και την εδαφική ακεραιότητα ... (Την ίδια στιγμή για ένα μικρό γειτονικό λαό απαιτεί την

πλήρη εθνική ταπείνωση, θέλοντας να τον... βαφτίσουν άλλοι!)

Ε! Τότε, πράγματι, στη γωνία περιμένουν μαζί ο Φραγκούλης και ο Τσίπρας. Όταν κάνει μεταβολή ο ένας, θα βλέπουμε το πρόσωπο του άλλου! Η εθνική «γυροβολιά» ή η ευρωπαϊκή εκδοχή του διπλού προσώπου του Ιανού.

Χάσκουν μπροστά μας και φτύνουν στα μούτρα μας υποτιμώντας αλαζονικά τη νοημοσύνη μας.

Μας λένε με έπαρση: «Διαλέξτε: Ευρωπαϊκά μνημόνια ή εθνοπατριωτικός σανός;».

Στην ουσία άλλο είναι το «δίλημμα» που βάζουν: «Ευρωπαϊκά μνημόνια ΜΕ εθνοπατριωτικό σανό ή εθνοπατριωτικό σανό ΜΕ ευρωπαϊκά μνημόνια;».

Η απάντηση πρέπει να είναι ρητή! Θέλουμε **ΚΑΙ ψωμί** ενάντια στα μνημόνια **ΚΑΙ δημοκρατία με λαϊκή κυριαρχία** ενάντια στην απολυταρχία του κεφαλαίου της ΕΕ και τον πολεμοκάπηλο εθνικισμό του ΝΑΤΟ και των αστικών κυβερνήσεων στην Ελλάδα και τις γειτονικές χώρες.

Ο αστικός εθνοπατριωτισμός έχει τόση σχέση με την πατρίδα, όπως τη βιώνει η εργαζόμενη πλειοψηφία, όση σχέση έχει ο φάντης με το ρετσινόλαδο. Για τον αστικό κόσμο και τους υποτελείς του, πατρίδα, χώρα και έθνος είναι το ιδιόκτητο τσιφλίκι άσκησης της εξουσίας τους και ορμητήριο οικονομικής και εν ανάγκη πολεμικής επέκτασής τους προς τα έξω. Πάντα, βέβαια, με αναλώσιμα τα χέρια, το μυαλό ακόμη και τις ζωές των εργαζομένων και ειδικά των νέων. Αντιλαμβάνονται και χρησιμοποιούν πατρίδα, χώρα και έθνος ως εργαστήριο **πνευματικής τύφλωσης**, σκλαβιάς και υποταγής των ταξικών συμφερόντων της εργαζόμενης πλειοψηφίας στο δήθεν κοινό εθνικό συμφέρον της αστικής ολιγαρχίας και των υπερεθνικών ομοίων της.

Για το «έθνος των εργαζομένων», πατρίδα είναι ο τόπος της ζωής και του κοινωνικού τους μαρτυρίου (στον βαθμό που δεν τους ξεριζώνουν για την ξενιτιά), αλλά και το κοινωνικό και ιστορικό διαχρονικό «θέατρο» των λαϊκών αγώνων και των επαναστατικών παραδόσεων με σημαία το «θέλουμε λεύτερη εμείς πατρίδα και πανανθρώπινη τη λευτεριά». Σώμα και ψυχή αυτού του «έθνους των εργαζομένων», είναι οι Έλληνες αλλά και οι μετανάστες, αλλοεθνείς και αλλόθρησκοι, εκατοντάδες χιλιάδες εργαζομένων, αντρών και γυναικών.

Μας προκαλεί αηδία η ενσωμάτωση από δήθεν δημοκρατικές – πατριωτικές δυνάμεις του ακροδεξιού λόγου περί «εθνομηδενισμού από μεριάς της Αριστεράς». Δεν θα πάρουμε από αυτό! Εκείνη τη φρίκη, ειδικά, του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, όταν εκατομμύρια ανθρώπων έτρεχαν με ακράτητο ενθουσιασμό (!) να γίνουν κρέας για τα κανόνια στο όνομα της υπεράσπισης της κάθε χωριστής πατρίδας! Εκείνη τη φρίκη δεν θέλουμε να τη ξαναζήσουμε! Προτιμούμε την κραυγή «πατρίδα ή θάνατος» του θάνατου Τσε Γκεβάρα καθώς με αυτήν θεωρούσε πατρίδα την κάθε πατρίδα από την Αργεντινή ως την Κούβα και από τη Βολιβία ως το Κογκό. Δηλαδή, θεωρούσε πατρίδα κάθε πεδίο παλλαϊκού αγώνα, ξεσηκωμού και επανάστασης για δημοκρατία, ελευθερία και κοινωνική απελευθέρωση.

ΥΓ1: Μόνο τιμή και θαυμασμός για εκείνη την Τουρκική Αριστερά που επιμένει με κίνδυνο θανάτου να υποστηρίζει το δικαίωμα των Κούρδων για ελεύθερη ζωή και εθνικό αυτοκαθορισμό, κόντρα στην υστερία για διαμελισμό της Τουρκίας.

ΥΓ2: Ευχαριστίες σε όσους συνέβαλαν στη διαμόρφωση και πληκτρολόγηση του κειμένου.